

Filosofie „pravá“

Už jen pro pořádek si musíme připomenout, v jak širokém vymezení chápeme, co to je „filosofie“, jakož i to, co v našem pojetí filosofii není. Jde totiž o to, že naše vymezení, co to je „filosofie“, nesmí zůstat jen u toho, jak filosofie většinou vypadá, jak se projevuje pro vnějšího pozorovatele. Pokud bychom zůstávali jen u toho, jak filosofie obvykle vypadá, nebudeme nikdy schopni rozlišovat mezi filosofií pravou (opravdovou, *orthé filosofía*) a filosofiemi nepravými, zdánlivými, falešnými (tedy pseudo-filosofiemi). Jde tu dokonce o několik rovin či vrstev zvnějšnění, neboť filosofie je záležitostí myšlení, a pro každé myšlení je charakteristické, že ve své bytostné podobě zůstává čímsi zvnějška naprosto nepřístupným, pokud není či nebylo nějak zvnějšnění, vyjádřeno, vysloveno, formulováno. Ovšem že jde o vyjádření (vyslovení) myšlenky, to není „patrné“ („zjevno“) ani pouze zraku, ani pouze sluchu, neboť také zvuky nebo znamínka mohou být prostě „smyslu“ či „významu“. Že musíme význam či smysl různých značek nebo signálů, zvuků apod. nejprve „hledat“, to záleží na našem přístupu (a na tom, co už předem o možnosti něčeho významného nebo smysl majícího ze zkušenosti víme). A to může být někdy i obrovský, krajně nesnadný úkol při tzv. dešifrování. Při dešifrování nevíme předem s jistotou, zda to, co chceme dešifrovat a tak odhalit jako smysluplné nebo aspoň nějaký smysl mající, takže to musíme předpokládat. Pokud je někdo skálopevně přesvědčen, že něco žádný takový anebo další smysl nemá, zavírá si předem cestu pro případné porozumění tomu, co smysl mající eventuelně má nebo mít může (pokud mu správně porozumíme). A podobně tomu je také s filosofií: pokud jsme předem přesvědčeni, že pluralitu různých filosofií musíme prostě jen brát na vědomí a popisovat, nikdy nebude s to rozlišit mezi filosofií pravou a nepravou.

(Písek, 130319-2.)